

съзираме входоветъ на нѣколко галерии. Водачътъ влиза въ входа отдѣсно, и ние го последваме. Свѣтлината става все по-ярка и по-ярка. Почватъ да се чуватъ човѣшки гласове и ударитѣ на копачитѣ на каменната соль. Въ далечината съзираме сѣнкитѣ на човѣшки фигури. Още малко и ние влизаме въ обширна зала, висока 90—95 м., чийто сводъ и стени се състоятъ отъ чиста и бистра като стъкло соль. Сводътъ се крепи върху дебели колони, издѣлани сжщо отъ соль. Ние сме вече при солокопачитѣ, чиято работа денемъ и нощемъ не прекжсва.

Интересно е да ги наблюдаваме, какъ едни изрѣзватъ дебели и правилни плочи отъ стени и съ помощта на лостове ги свалятъ върху пода, а други ги отнасятъ къмъ асансьора.

Оттукъ продължаваме пжтя си. Нашиятъ водачъ ни завежда въ друга и въ трета и т. н. зали, и все сжщата работа се върши. Той желае да ни покаже и други нѣща. Поисква стълба и по нея се озоваваме въ по-доленъ етажъ на солницата. И тукъ сжщитѣ галерии, сжщитѣ зали и множество работници, но ето че дочуваме нѣкакви звукове, наподобяващи плѣсъка на скачаща вода. Какво ли е това? И наистина, предъ насъ виждаме подземна рѣка, която издава този тайнственъ шумъ, и за да не запълни галериитѣ водата ѝ, тя се отвежда въ широки канавки и чрезъ специални помпи се изважда на поврхността.

Отъ втория етажъ слизаме въ трети, оттукъ въ четвърти, пети и т. н., и всѣки часъ нашето учудване расте. Като че ли сме попаднали въ нѣкой баснословенъ миръ, и на всѣка крачка нови и нови картини. Една отъ галериитѣ ни отвежда до брѣга на пространно езеро, чиито спокойни води сж гладки като огледало. На брѣга стои завързана лодка, а по езерото плува малко параходче съ множество работници въ него, които отиватъ на противоположния брѣгъ. Тѣ разгова-